

Maciej Czarnecki

Miszewko Strzałkowskie, pow. Płock

Informator Archeologiczny : badania 2, 267-268

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Góra, na której leży grodzisko stanowi ostatnie wzniesienie w paśmie zamykającym dolinę od strony południowej. Analogiczne pasmo zamyka dolinę od północy. Leży na nim grodzisko kurowskie. Oba opisane pasma tworzą wyraźne przewężenie, będące zamknięciem Kotliny Sądeckiej.

Badania ograniczyły się do wstępnego rozeznania w nawiązaniu do dawnych wykopów. Wykop I położony na szczytowej partii poziomu górnego nie wykazał warstwy kulturowej, która na skutek procesów denudacyjnych obsunęła się niżej. Kilkucentymetrowy humus spoczywa wprost na skale. Wykop II, położony na przejściu z poziomu górnego w dolny, posiadał niedużą warstwę kulturową zawierającą skorupy z okresu wczesnego średniowiecza. Zalegały one w czarnej ziemi bezpośrednio na skale. Znaleziono również skorupy kultury ceramiki sznurowej, których skupisko znajdowało się na powierzchni sąsiadującej z wykopem. Nieliczne i silnie zniszczone ułamki naczyń kultury Łużyckiej zebrano z powierzchni obiektu.

Eksplorowane wykopy nie wniosły nowych danych do stratygrafii poziomów osadniczych badanego stanowiska. Badania będą kontynuowane co pozwoli na rozwiązanie tych problemów.

MISZEWKO STRZAŁKOWSKIE
pow. Płock

Zakład Badań Polskiego Średnio-
wiecza Uniwersytetu Warszawskiego
i Politechniki Warszawskiej

Badania prowadził mgr Maciej Czarnecki. Finansował WKZ w Warszawie. Drugi sezon badań. Osada wczesnośredniowieczna.

Prace trwały od 5-25.VIII.1968 r. Ich rezultatem jest pomnożenie ilości przebadanych obiektów i ustalenie zachodniej granicy osady. Przebadano powierzchnię 20 arów, odkrywając cztery jamy wczesnośredniowieczne, w tym trzy z zawartością zabytków ruchomych /ceramika, kości/.

Dwie spośród przebadanych jam leżały w odległości ok. 2 m od siebie i były bardzo nieznacznie zagłębione w ziemię; być może mamy tu do czynienia ze śladami jednorazowych ognisk.

Dwie pozostałe jamy były nieckowato zagłębione w całość na głębokość 50-70 cm. Ich wypełnisko, silnie szumusowane, miejscami z licznymi drobnymi węglami, zawierało ceramikę i kości oraz węgle drzewne - prawdopodobnie pozostałość obiektów mieszkalnych lub gospodarczych.

Poza jamami, na północno-zachodnim krańcu ich zwartego zasięgu, odkryto na stoku pasmo ziemi spływowej, zawierającej pewne ilości ceramiki.

Na inwentarz zabytkowy, uzyskany w wyniku tegorocznych badań, składają się fragmenty naczyń, w przewadze ręcznie lepionych, słabo profilowanych, liczne fragmenty den i ścianek praznic, dwustożkowe przeszliki gliniane oraz niewielka ilość kości zwierzęcych.

MYŚLIBORZYCE, pow. Brzeg

Konserwator Zabytków Archeologicznych w Opolu

Badania prowadził mgr Piotr Kubów. Finansował WKZ w Opolu. Siódmy sezon badań. Osada wczesnośredniowieczna /IX-XI w./.

Ratownicze badania wykopaliskowe były kontynuacją prac wykopaliskowych z lat 1962-1967.